

ת"ד 5750/09/11 - מדינת ישראל נגד יעל כרמלי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

08 מאי 2014

ת"ד 5750-09-11 מדינת ישראל נ' כרמלי

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: המאשימה:

מדינת ישראל

נגד

יעל כרמלי

הנאשמת:

ע"י ב"כ עו"ד שור ועו"ד בלוטמן

הכרעת דין

דין הנאשמת לזיכוי מחמת הספק.

כלפי הנאשמת הוגש כתב אישום אשר בו יוחסה לה עבירה של נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש וזאת לפי סעיף 62(2) יחד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען כי בעת שהנאשמת נהגה במכונית ברח' ויצמן בגבעתיים מכיוון צפון לכיוון דרום, נהגה היא עפ"י הטענה בקלות ראש, לא שמה לב לדרך, לא הבחינה מבעוד מועד בהולכת רגל שחצתה את כביש משמאל לימין כיוון נסיעתה, התקרבה אל הולכת הרגל יתר על המידה ופגעה בה לאחר שהולכת הרגל הספיקה לחצות את רוב רוחב הכביש, העיפה אותה ועקב כך הולכת הרגל נפלה לכביש.

עוד נטען כי כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש (שברים וטיפולים כמפורט בסעיף 4 לעובדות כתב האישום).

הנאשמת כפרה באחריותה לתאונה.

הנאשמת הודתה בדבר נסיעתה בזמן ובכיוון כמתואר בכתב האישום, הודתה גם בדבר חציית הולכת הרגל את הכביש במקום ובכיוון כמתואר בכתב האישום וכן הודתה בתוצאת התאונה.

לנוכח הכפירה התקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

השוטר המתנדב מר שלמה שירזלי (ע.ת.1) אשר במסגרת עדותו הוגש דו"ח פעולה אשר ערך (סומן ת/1).

האזרחית הגב' גרציה יפה לחם (ע.ת.2) שהינה הולכת הרגל הנפגעת.

הבוחן המשטרתי מר שלמה מזרחי (ע.ת.3) אשר במסגרת עדותו הוגשו דו"ח פעולה (ת/2) לוח תצלומים (ת/3) דו"ח בוחן (ת/4) תרשים (ת/5) ושני שיחזורים (ת/6).

חישוב שיחזור נוסף שערך השוטר באולם הדיונים במסגרת שאלת הבהרה של בית המשפט הוגש וסומן לבקשת התביעה (ת/7).

עוד הוגשו מטעם התביעה, ובהסכמה, התעודה הרפואית ע"ש הנפגעת (ת/8) וכן הודעת הנאשמת במשטרה (ת/9).

לאחר תום פרשת התביעה טענה ההגנה טענת "אין להשיב על האשמה" ולאחר דיון בנוכחות הצדדים ניתנה החלטה מנומקת הדוחה טענה זו.

ההגנה בחרה לקיים פרשת הגנה.

במסגרת פרשת ההגנה העידו מטעם ההגנה העדים הבאים:

הנאשמת, הגב' יעל כרמלי (ע.ה.1).

עד ראיה, האזרח מר צוויג אלישע (ע.ה.2).

עד ראיה נוסף, האזרח מר דניאל ישייב (ע.ה.3).

לבקשת ההגנה ובהסכמה הוגשו: עותק של תרשים הבוחן המשטרתי עליו סימן ע.ה.3 מר דניאל ישייב סימונים בצבע צהוב במהלך חקירתו של העד בבית המשפט (המסמך סומן נ/1) וכן הודעת עד זה במשטרה (סומנה נ/2).

עוד העיד מטעם ההגנה מומחה הגנה מר ניר קוסטיקה (ע.ה.4) אשר במסגרת עדותו הוגשה חווד מומחה אשר ערך (חוודה"ד סומנה נ/3).

באי כח הצדדים סיכמו בעל פה.

לאחר מתן הדעת לראיות, לעדויות ולסיכומי הצדדים מסקנתי היא שאין לקבוע ברמה המתבקשת בפלילים שהנאשמת כשלה בנהיגה בקלות ראש כנטען בכתב האישום. מצאתי לקבוע שמן הראיות עולה שאין לשלול שהתאונה דן היתה תאונה בלתי נמנעת מבחינת הנאשמת כנהגת. בנסיבות אלה תהנה כדין הנאשמת מן הספק ותזוכה.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

לא היתה מחלוקת שהולכת הרגל חצתה את הכביש שלא במעבר חציה וזאת למרות שבמקום סמוך למקום החציה עמד לרשותה מעבר חציה להולכי רגל.

הולכת הרגל הכירה במהלך עדותה בכך שהיא העשתה טעות בכך שלא השתמשה במעבר חציה.

מובן עם זאת כמובן כי גם כלפי הולך רגל או הולכת רגל שאינם חוצים במעבר חציה קיימת לנהג או לנהגת חובת זהירות וחובת מניעת תאונה באם ניתן למנעה.

שני עדי ראיה, אשר לא נסתר כי הם עדים אובייקטיביים, העידו כי הולכת הרגל גם חצתה את הכביש בריצה.

הולכת הרגל סיפרה בעדותה כי היא ירדה ממונית שהביאה אותם למקום וכי חצתה מאחורי המונית שהורידה אותה.

עוד העידה הולכת הרגל כי היא חושבת שחצתה בקצב הליכה רגיל וכי לא הבחינה בכל כלי רכב בכל צד שהוא, פרט למשאית שפרקה סחורה בצד השני של הכביש.

בוחן התנועה המשטרתי העיד כי לנוכח פניית התביעה וההנחיה שקיבל מהתביעה ערך הוא שיחזור של האירוע גם בהינתן שהולכת הרגל חצתה בריצה. ניכר אם כן שגם התביעה סברה שלא ניתן לשלול שהולכת הרגל חצתה את הכביש בריצה.

באשר ליכולתה הפיזית של הולכת הרגל לחצות בריצה הרי שזו לא נשללה וזאת בשים לב לכך שהולכת הרגל סיפרה בעדותה כי עובר לתאונה היא היתה ספורטאית. (הדברים נאמרים לנוכח כך שהולכת הרגל היא ילידת 1937).

לאור התרשמותי הישירה מהעדויות של עדי הראיה הנטראלים (ע.ה.2 וע.ה.3) ועדות הולכת הרגל עצמה (ע.ת.2) אין בידי לשלול, ואף ניכר כי יש לקבוע ברמה ניכרת של פוזיטיביות, שהולכת הרגל חצתה את הכביש בריצה.

על המשמעות של חישוב זמן חציה בהינתן חציה בריצה עמד הבוחן המשטרתי בחישוביו, ועמד גם מומחה ההגנה.

מעדויות עדי הראיה הנטראלים הנזכרים לעיל גם עולה שבעיתוי הרלבנטי לחציית הולכת הרגל את הכביש עמדה משאית בצד ימין של הכביש (לכיוון צפון) וגם היה אוטובוס שנע בכיוון זה ואשר מיד לאחר שחלף חצתה הולכת הרגל את הכביש.

בהינתן מצב דברים שכזה, הסכים גם הבוחן המשטרתי שהתאונה היתה בלתי נמנעת מבחינת הנאשמת. ובמלים אחרות: לא היה סיפק בידי הנאשמת כנהגת להספיק להגיב ולעצור מבלי לפגוע בהולכת הרגל.

משלא נסתרה עדותה של הנאשמת כי מהירות נסיעתה במקום היתה כ- 30 קמ"ש אף ניכר שאין להלין על הנאשמת במישור מהירות הנסיעה בנסיבות המקום והזמן. (וגם אין למצוא טרזניה מצד המאשימה בענין זה של מהירות בכתב האישום או בסיכומי התביעה).

מחישובי הבוחן המשטרתי כפי שנערכו בבית המשפט בהילקח נתוני חציה בריצה ובהילקח קיום כלי הרכב שתוארו ע"י עדי הראיה, עולה כי פרק הזמן שעמד לרשות הנאשמת להגיב ולבלום כדי מניעת הפגיעה בהולכת הרגל היה קצר מפרק הזמן המאפשר אובייקטיבית ביצוע עצירה טרם פגיעה.

מסתמן שלא היתה מחלוקת בין הצדדים שהנאשמת הגיבה בבלימה ובסטייה ימינה (ויוזכר שהולכת הרגל הגיעה משמאל מבחינת הנאשמת) וכן ניכר שהבוחן המשטרתי גם הסכים שהפגיעה התרחשה עת היה רכבה של הנאשמת במהירות איטית.

עוד הוברר כי לא ניתן היה לקבוע את מיקום האימפקט וגם לא את מיקום המגע ברכב הנאשמת.

אמור לפיכך שלא זו בלבד שעפ"י הנתונים אשר אותם יש לקחת בחשבון לטובת הנאשמת כמי שעומדת לדין פלילי יש לקבוע שהתאונה היתה בלתי נמנעת אף אליבא דעמדת הבוחן המשטרתי, אלא שאם אף משנים מעט מנתונים אלה (כגון מהירות מעט יותר גבוהה אך אולי עדיין סבירה, או הסתרה ברמה כזו או אחרת ע"י האוטובוס הנע, או מהירות חציה מעט שונה כזו או אחרת של הולכת הרגל) מקבלים ספקות סבירים אולי אף נוספים.

חישובים מספריים אינם כמובן חזות הכל, שהרי יש ותאונה נמצאת כבלתי נמנעת מספרית טהורה אולם הנהג צריך היה לנהוג מלכתחילה במהירות איטית בהרבה, או אז לא היה נקלע למצוקת זמן ומרחק הנדרשים לעצירה.

אלא שבמקרה זה כאמור דומה שאין להלין, וגם ניכר כאמור שאין התביעה מלינה, על מהירות נסיעת הנאשמת.

במקרה זה כאמור, ועפ"י חישובי הבוחן המשטרתי עצמו, לו לוקחים בחשבון (ויש כאמור לקחת בחשבון לטובת הנאשמת כמי שעומדת לדין פלילי את עדויות עדי הראיה כי היו משאית שעמדה ואוטובוס שנע) ואת המסקנה המתבקשת כי אלה צימצמו את חשיפת הולכת הרגל בכביש לדידה של הנאשמת כנהגת, אזי המסקנה המתבקשת היא שהתאונה היתה בלתי נמנעת מבחינתה. לא כל שכן כך הוא המצב באם אף מעבר לכך לוקחים בחשבון את דבר ההלכה הפסוקה לפיה אין לבוא חשבון עם נהג באם איחר בתגובתו חלקיקי שניות (פחות משניה).

מידת צמצום שדה הראיה באם חצתה הולכת הרגל מאחורי אוטובוס (כגירסת עדי הראיה) גם היא מידה שאיננה ידועה, וגם כאן יש על פי דין לקחת מבין אפשרויות סבירות את האפשרות הנוחה יותר לנאשמת העומדת לדין ולא את האפשרות הנוחה יותר למאשימה.

אעיר לבסוף כי אני בהחלט שותף לביקורת של ההגנה על התביעה על כי טוב היתה עושה התביעה לו היתה מביאה לכלל מצב שבו שני עדי הראיה לאירוע (ע.ה.2 וע.ה.3) שגרסתם נגבתה לאחר האירוע ע"י המשטרה, היו גם הם מוצאים את מקומם ברשימת עדי התביעה אשר בכתב האישום, ולא ההגנה היא שצריכה היתה לזמנם כעדי הגנה. אבקש כי תשומת לב ראש מדור התביעות תופנה לביקורת זו.

לסיכום: אירוע תאונתי של פגיעה בהולכת רגל שחצתה שלא במעבר חציה וככל הנראה גם בריצה וזאת בכביש הומה וככל הנראה מאחורי משאית חונה ואוטובוס חולף ובכך כפתה היא למרבה הצער תאונה בלתי נמנעת על נהגת המכונית אשר מלכתחילה ניכר כי נעה במהירות סבירה במקום ועל אף שדוקא הספיקה היא להגיב ולבלום לא עלה בידה, אובייקטיבית, למנוע כליל את הפגיעה.

בנסיבות אלה - אשר בהן בכל היבט שבו ייתכנו מספר אפשרויות עובדתיות סבירות - נלקחה - כמתבקש בדין פלילי - האפשרות הנוחה יותר לנאשמת, וכאשר המיכלול מוביל למסקנה שמתקיים, לכל הפחות, ספק סביר בדבר אחריותה של הנאשמת להתרחשות התאונה - דין הנאשמת לזיכוי כאמור מחמת הספק וכך אני מורה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, 08 מאי 2014, במעמד הצדדים.